

311. VII. 1. 20.

57.

Vid

Vice - Presidenten,

Herr JOHAN IGNATIUS

Graf,

Den XXII Febr. MDCCLXXXVIII.

av Bengt Lidner

ten

Dessa få och matta drag öfver en Stor Man, äro hvarken hyrda, ej eller i någon annan ensidig affigt teknade. Man räknar för en ära, at med en hel Nation få blanda sin röst, likasom man önskar, at ej denna åt förtjensten helgade fång, måtte, som en vanlig Graffskrift blifva ansedd. — IGNATIUS är icke mer; men de tider, hvilka HAN hedrat, påminna oss ännu vårt Fädernesland, och, at dygden är rar på jorden. Hvarför utsträcka de värnlösa änkor sina darrande armar mot HANS Bår? . . . och de förföljda barnen, hvi qvida de utan hopp? — IGNATIUS är icke mer! — Yngling, den födflen ej gynnad, i et tidehvarf, då födflen gör alt, nalkas med driftiga steg detta Rättvisans mulna Temqel. har du mod, at trosta otack, har du hjerta, at gagna; fastän den sexton-åhnige uptar dit rum; få träd i Hellgedomen in, rädda oskulden: det är din Skapares väl-lust; och om ej du hinner til en IGNATII rang; skal dock dit stöft lika som HANS af Dygdens vänner blifva samladt och begråtas.

- - Cui Pudor & Justitiæ soror
Incorrupta Fides, nudaque veritas,
Quando ullum invenient parem?

HORATIUS.

*D*u Finland, Hjeltars Fosterbygd,
Som äfven måsklighetens blifvit,
Som åt en Birgers holmar gifvit
Mot Muscovitens afvund skygd,
I hvilka moln du nu dig höljer!
Hvi ryter så en fjettrad strand?
I flor med lyran i sin hand
Sig Auras Sång-Gudinna döljjer.
Med lagren til den mörka sand
Hon långsamt månskligheten följer.
Och der med vigtskåln darrande
En Gudom jag vid urnan finner,
Vi inga Fäders ahnor se;
Men tacksamhetens tår, som rinner,
At offer åt förtjensten ge.

Men

Men, då bland grifter stum-jag famlar,
Och flörtar fram i dödens lopp;
Ack! hvarför, mer än ljufva hopp!
Försvinner du, der kedjan skramlar?
Vid lampans sken jag fången ser,
Som dånad mot en sten-håll lutar,
Förtviflad sina dagar slutar,
Nu ropar: ack! han är ej mer.

Hvem är det, som så allmän smärta
Upväcka kan? Hvi denna nöd?
Du gråter, kånslöfulla hjerta!
O, Gud! är då IGNATIUS död?
Död - -

Osuld! Änkor! Barn! mig Himlen lyran gaf,
At vid det sken, som månan sprider,
På Årans redan multna graf
Förkunna Er HANS död - - - och önska bättre tider.

Åbo, Tryckt i Frenckellska Boktryckeriet.